

nost. Jest proto bezdůvodna nejen, pokud uplatňuje u všech obžalovaných důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 4 tr. ř. pro porušení předpisu § 228 tr. ř., nýbrž zmateční stížnost obžalovaného V-a a M-e i v důvodu zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. pro zamítnutí důkazů, které navrhol jejich obhájce v tom směru, by navrhovatel sám a ti strážníci, kteří měli ve dnech přelíčení službu u vchodu do soudní budovy, byli vyslechnuti jako svědci o tom, že přístup posluchačů do soudní síně byl omezován, zejména že ani obhájce Dr. K-a nechtěl dozorce vpustiti do soudní budovy. Pro stížnost, kterou v tomto směru podal též obžalovaný Jaroslav H., jehož Dr. K. při hlavním přelíčení nezastupoval a jehož jménem tento návrh nebyl učiněn, nedostává se tomuto stěžovateli vůbec zákonné legitimace.

Čís. 4337.

Podle § 177 tr. zák. je zločinnou kvalifikaci krádeže podle § 176 tr. zák. přičítati jen dotyčnému přímému pachateli, nikoliv i ostatním účastníkům nebo spoluvinníkům, není-li u nich týž poměr k okradenému; to platí i při souběhu další zločinné kvalifikace na straně pachatelově.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1931, Zm II 104/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 13. prosince 1929, pokud jím byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem spoluviny na krádeži, Jaroslav B. podle §§ 5, 171, 176 II c) tr. zák., Emil K. pak podle §§ 5, 171, 173, 176 II c) tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadených výrocích o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestech Jaroslavu B-ovi a Emilu K-ému uložených jakož i ve výrocích s tím souvisejících a uznal tyto obžalované vinnými, že od roku 1928 do polovice února 1929 v P. a v D. O. zlý skutek spoluobžalovaného Stanislava R-a, ve výroku napadeného rozsudku pod I. uvedený, radou, poučením a pochvalou nastrojili, k němu úmyslně podnět dali a se Stanislavem R-em jako pachatelem o podíl na zisku a užitku se srozuměli, při čemž jednáním Jaroslava B-a byla způsobena škoda 2.000 Kč nepřevyšující, jednáním Emila K-ého pak škoda 2.000 Kč převyšující, čímž se dopustili: Jaroslav B. přestupku spoluviny na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák., Emil K. zločinu spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 173 tr. zák.

D ů v o d y:

Krádež kvalifikovaná jako zločin jen podle předpisu § 176 tr. zák. postihuje podle jasného doslovu § 177 tr. zák. tímto přísnějším hlediskem jen vlastního pachatele zločinu, nikoli však toho, kdo ve smyslu § 5 tr. zák. je rovněž trestně zodpovědným za krádež jako spolupachatel nebo účastník, pokud ovšem u něho sama není týž poměr k osobě krá-

deží postizené (§ 176 II b), c) tr. zák.). Zjišťuje-li tedy rozsudek, že obžalovaný Jaroslav B. a Emil K. naváděli Stanislava R-a, o němž věděli, že je zaměstnán v obchodě Kamila Z-a, aby odcizil svému zaměstnavateli určité věci v ceně 1023 Kč (u B-a) a v ceně 9.000 Kč (u K-ého); a podřazuje-li tuto činnost obžalovaného B-a skutkové podstatě zločinu podle §§ 5, 171, 176 II c) tr. zák. a činnost obžalovaného K-ého skutkové podstatě zločinu podle §§ 5, 171, 173, 176 II c) tr. zák. s odůvodněním, že B. i K. odpovídají i za to, že krádež byla spáchána R-em na zaměstnavateli, pochybil ve výkladu předpisu § 177 tr. zák. Mínil-li rozsudek, že nemohlo býti úmyslem zákonodárce učiniti člověka, jenž svedl mladíka ke krádeži, méně trestným, než osobu svedenou, nelze k úvahám těm přihlídnouti při jasné a odchylný výklad vylučující mluvě zákona. Poněvadž tudíž v případě obžalovaného Jaroslava B-a mohla by pro kvalifikaci krádeže přijíti v úvahu jen cena věcí odcizených z jeho návodu, ta však nepřevyšuje 2.000 Kč, a i v případě obžalovaného Emila K-ého by odpadla kvalifikace podle § 176 II c) tr. zák., pochybil nalézací soud, uznáv obžalovaného B-a vinným zločinem spoluviny na krádeži a kvalifikovav čin obžalovaného K-ého i podle § 176 II c) tr. zák.; bylo proto vyhověti zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující zmatečnost podle § 281 čís. 10 tr. ř., zrušiti rozsudek v napadených částech výroků o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestech těmto obžalovaným uložených a ve výrocih s tím souvisejících, zároveň pak na podkladě skutkových zjištění nalézacího soudu uznati obžalovaného Jaroslava B-a vinným přestupkem spoluviny na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák. a obžalovaného Emila K-ého zločinem podle §§ 5, 171, 173. tr. zák. K vývodům generální prokuratury jest jen ještě podotknouti, že nelze přisvědčiti názoru jí zastávanému, že oněch důvodů nelze použiti i na případ obžalovaného Emila K-ého proto, že krádež, již se Stanislav R. dopustil z návodu obžalovaného K-ého odcizením věcí v ceně asi 9.000 Kč, není o sobě zločinem jen pro jeho osobní vlastnost (§ 176 II c) tr. zák.), jak prý předpokládá § 177 tr. zák., nýbrž i z důvodu vyšší ceny odcizených předmětů (§ 173 tr. zák.). Ustanovení § 177 tr. zák. nelze rozuměti jinak, než že zločinnou kvalifikaci krádeže podle § 176 tr. zák. je přičítati jen dotyčnému přímému pachateli, nikoli však i ostatním účastníkům nebo spoluvinníkům. Že by na tom co měnil souběh další zločinné kvalifikace na straně pachatelově, nelze odvoditi ani slovným výkladem doslovu oné zákonné stati, ani z druhu a účelu zákona, jenž ničím neospravedlňuje výklad, že by bylo na spoluvinníka rozšiřovati také zločinnou kvalifikaci krádeže v osobní vlastnosti pachatelově založenou jen proto, že čin pachatelův je zločinem ještě z jiných důvodů.

Čís. 4338.

Vzešel-li v § 54 odst. 1 tr. ř. stanovený důvod místní příslušnosti u dvou soudů, vzešel u každého z nich nejen pro obviněného, jenž v jeho obvodu měl své bydliště nebo pobýval v době, kdy k soudu došlo trestní oznámení, nýbrž podle § 55 tr. ř. i pro spoluobviněného.